

Klasne borbe u svetu 2025. godine: Rekapitulacija radničkih borbi

Godina za nama protekla je u intenziviranju klasnog rata koji buržoazija vodi protiv radničke klase širom sveta. Kriza poznog kapitalizma, proistekla iz protivrečnosti svetskog društveno-ekonomskog poretka, dostigla je nove dubine. Jaz između bogatih i siromašnih, između moćnih i obespravljenih je sve veći. I pored specifičnih, zbog konteksta ponekad i različitih simptoma kojim se ispoljavaju pomenute društvene protivrečnosti – iza svih njih stoji zajednički uzrok: bolest zvana kapitalizam.

Ipak, radnička klasa i studenti mnogih zemalja rekli su ‘‘dosta’’ kapitalističkoj eksploataciji i državnoj represiji i oformili su masovne pokrete kako bi se suprotstavili svojim tlačiteljima. Ovom objavom želimo da predstavimo svojevrсни godišnji presek stanja klasnog rata širom sveta. Ova rekapitulacija, zbog opširnosti teme i mnoštva slučajeva, nije i ne pretenduje da bude kompletna, već služi da istakne neke od zapaženijih primera organizovanog otpora radničke klase, gde god se oni pojavili.

Stotine hiljada ljudi je izašlo na ulice širom Grčke 28. februara, obeležavajući drugu godišnjicu tragedije u Tempima i tražeći pravdu za žrtve i počinioce. Na tragediju sudara putničkog i teretnog voza u dolini Tempa, koja je odnela 57 života (mahom studenata), gleda se kao na državno ubistvo i sunovrat institucija.

Žestoki [okršaji sa represivnim aparatom](#) su zabeleženi u Atini i drugim većim gradovima. Škole, radnje i javne ustanove su bile zatvorene, a vozovi, trajekti i avioni su redom otkazivani tokom opštenarodne pobune, koja predstavlja najširu

mobilizaciju u ovoj zemlji u njenoj skorijoj istoriji. Masovni protesti trajali su celu prvu nedelju marta, kulminirajući novim sukobima sa policijom tokom obeležavanja Međunarodnog dana žena, koji je i prošle godine imao tradicionalno borben karakter, okupljajući na stotine hiljada žena širom sveta.

U Meksiku, protesti su okupili [rekordnih 200.000 žena](#) širom zemlje, koje su protestovale zbog alarmantne stope femicida u ovoj zemlji, gde je samo tokom prvog meseca u godini ubijeno 50 žena, od čega je samo 7 slučajeva klasifikovano kao zločin učinjen iz rodne mržnje. Usledili su i sukobi sa policijom koja je postavila barijere oko zgrade Vlade, koje su demonstrantkinje probile i razmontirale u hrabrom jurišu na pomenuto zdanje.

Istog meseca u glavnom gradu Argentine, Buenos Ajresu izbili su okršaji između demonstiranata i policije tokom protesta zbog kresanja javnih izdataka od strane libertarijanskog, desničarskog predsednika Havieru Mileja. Penzioneri, koji se već tradicionalno okupljaju sredom kako bi protestovali protiv neoliberalnih mera štednje, ovoga puta su dobili podršku u vidu sindikata, fudbalskih navijača i levih aktivista.

Desetine ljudi je povređeno, a preko stotinu uhapšeno tokom protesta. Represivni aparat je protiv naroda koristio suzavac, vodene topove i gumene metke, a jedan [foto-reporter je pogođen suzavcem u glavu](#) i u teškom stanju prebačen u bolnicu. Milejeva neoliberalna ‘‘šok terapija’’ najviše je pogodila argentinski proleterijat kao i penzionere, koji su suočeni sa izuzetno visokim životnim troškovima i inflacijom od 30%, pri čemu su mnoga domaćinstva primorana da se zadužuju kod banaka po zelenaškim uslovima samo kako bi namirila osnovne životne potrebe.

U SAD, srcu NATO imperije, letos je buknuo pravi mali ustanak pobunjenog naroda protiv Trampovog režima i federalne službe za imigracije i carinu – ICE. Tokom mesec dana protesta, [najžešći okršaj okupljenih demonstiranata](#) sa represivnim

aparatom odvio se u Los Angelesu. Povod za izbijanje bune su bile racije koje su agenti ICE-a izvršili na nekoliko lokacija u komšilucima sa pretežno latinoameričkim poreklom stanovnika, kako bi uhapsili ljude koji su navodno ilegalno doseljeni na teritoriju SAD ili umešani u trgovinu ljudima.

Radni narod LA-a je odlučio da više ne može da trpi toliku diskriminaciju i represiju te se usprotivio i suprotstavio ovome u vidu masovnih protesta. Kao odgovor na proteste, američki predsednik Donald Tramp je naredio raspoređivanje 2000 pripadnika Nacionalne garde Kalifornije, dok je Pentagon rasporedio 700 marinaca kako bi pomogli lokalnoj policiji u gušenju narodnog ustanka.

Nazad u Evropu, ovoga puta u Rim, gde je na hiljade ljudi izašlo na ulice protestujući protiv [rigoroznog zakona](#) koji je usvojila pro-fašistička Vlada Đorđe Meloni. Ovaj zakon pooštrava kazne zaprećene za pojedince i grupe koje izvrše krivično delo na javnim skupovima, protestima i demonstracijama, uz dodatnu kriminalizaciju svih vidova protesta, čak i pasivnog. [Na udaru države](#) našli su se i specifično klimatološki aktivisti kao i migranti. U isto vreme, zakon podiže nivoe zaštite prema pripadnicima policije i bezbednosnih službi koji su optuženi za nasilje.

Ovde imamo eklatantan primer toga kako država koristi zakon da pojača mehanizme kontrole i represije protiv naroda, kriminalizujući bilo kakve protestne aktivnosti, dok se sa druge strane aminuje nasilje koje sprovodi sama država, najdirektnije putem represivnog aparata – policije i službi. Država sa pozicije autoriteta – osigurane golom silom – propisuje koje nasilje je pogodno, a koje nije, pri čemu je svako državno nasilje dopušteno dok je ono koje se usmerava protiv njenog štetnog delovanja – kažnjivo.

Ovi protesti bili su samo uvod u masovne i konsekventne proteste koji će se tokom jeseni proširiti po celoj Italiji, a koji su u vezi sa saučesništvom italijanske Vlade u genocidu

koji Izrael sprovodi u Gazi. Stotine hiljada ljudi izašlo je na ulice preko 90 italijanskih gradova, gde je pod sloganom ''Blokirajmo sve'' radnička klasa uz pomoć progresivnih slojeva društva izvela [dvadesetčetvoročasovni generalni štrajk](#) koji je imao čak tri reprize.

Primer jedne od najdirektnijih manifestacija [narodne borbene volje i prakse](#) jeste delovanje lučkih radnika širom zemlje. Oni su u različitim situacijama sprečavali izvoz oružja i nafte iz Italije u Izrael, dok su u Livornu radnici održali trodnevnu blokadu luke i time onemogućili pristajanje američkog vojnog broda koji je prevozio oružja i vozila za NATO vojnu bazu u Pizi.

Jesenji protesti u Italiji predstavljali su samo deo jedne šire borbe naroda protiv tlačitelja na pozicijama moći, a koji su se odigrali u Francuskoj, na Nepal, u Maroku, Indoneziji, Peruu, Madagaskaru, Filipinima i Ekvadoru. Naša organizacija pomno je pratila dešavanja i prenela [izveštaje i analize događaja](#), u meri u kojoj je moguće spolja sagledati društvene procese dalekih zemalja.

U Francuskoj, masovni protest pod nazivom ''Blokirajmo sve'' nastao je kao posledica nezadovoljstva radničke klase politikom predsednika Makrona koji je najavio budžetske rezove i mere štednje za narednu godinu. U protestima je učestvovalo oko 200.000 ljudi, a [nakon uličnih okršaja](#) sa državnim represivnim aparatom uhapšeno je skoro 500 osoba. Mnoge škole i saobraćajnice su bile blokirane.

Masovnost radničkog revolta u Francuskoj ukazuje na to da je narod prozreo namere političara i elite koji bi, kao i svaki kapitalistički režim, odgovornost za krizu sistema da prebace na pleća radničke klase. Takozvane ''mere štednje'' nikada ne pogađaju bogate već upravo one najugroženije i ujedno najbrojnije članove društva – radnike i radnice.

[Južna i jugoistočna Azija](#) bile su poprište žestokih narodnih

pobuna tokom leta i jeseni, a zajednička nit sva tri slučaja – Nepala, Filipina i Indonezije – jeste upravo korumpiranost i osionost buržoaskih političara na vlasti koji žive životom na visokoj nozi, dok se radnička klasa nalazi u sve prekarnijim i potlačenijim uslovima života.

Na Filipinima, povod za narodnu pobunu bila je [korupcionaška afera i pronevera sredstava](#) poreskih obveznika na Vladinim infrastrukturnim projektima u oblasti zaštita od poplava. Više od čak dve trećine sredstava isisano je iz budžeta namenjenog projektima za prevenciju i kontrolu poplava, koje predstavljaju ogromnu opasnost u ovom delu sveta. Pljačka naroda i udar na vitalnu infrastrukturu radničke klase bila je kap koja je prelila čašu i nakon inicijalnog mirnog okupljanja, demonstracije su prerasle u otvorene okršaje između studenata i radnika sa jedne i državnog represivnog aparata sa druge strane.

U narednoj objavi sledi nastavak rekapitulacije klasnih borbi širom sveta u 2025. godini, gde ćemo pokriti dešavanja u još nekoliko zemalja Azije, Afrike i Južne Amerike.